

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΔΥΟ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Δημοκρατία και πολιτισμός σε Ελλάδα και Αυστραλία

Το ενδιαφέρον μου για την πολιτική δεν είναι μόνο επαγγελματικό, πιστεύω ότι είναι κοινωνικό καθήκον να παρακολουθούμε τις κυβερνητικές πολιτικές που επιρραεύουν τη ζωή μας.

Αποψη μου είναι πως η Δημοκρατία είναι το καλύτερο πολιτικό σύστημα που γνωρίζουμε, αν και σε πολλές χώρες η Δημοκρατία βιάζεται όταν παραβιάζονται οι αρχές της.

Υπάρχει φυσικά και η άποψη πως η Δημοκρατία δεν είναι το τέλειο πολίτευμα, αλλά οι όποιες ατέλειες στην εφαρμογή της οφείλονται σε αυτούς που την διαχειρίζονται.

Σήμερα θα ήθελα να ασχοληθώ με τον τρόπο που λειτουργεί η Δημοκρατία στην Ελλάδα και την Αυστραλία με κριτήριο δύο γεγονότα που αφορούν κυρίως την συμπεριφορά των πολιτικών και τον τρόπο που διεξάγονται οι εκλογές.

Όσον αφορά στη συμπεριφορά των πολιτικών, ένα χάσμα χωρίζει τους «πολιτισμένους» Αυστραλούς πολιτικούς από τους खुδαίους Έλληνες, που υποτίθεται ότι είναι απόγονοι αυτών που πρώτοι εφάρμοσαν το Δημοκρατικό πολίτευμα στην Αθήνα τον 6ο π.Χ. αιώνα.

Η Δημοκρατία είναι το πολίτευμα όπου η εξουσία πηγάζει από τον λαό,

ασκείται από τον λαό και υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού.

Αναμφισβήτητα τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Αυστραλία σήμερα λειτουργούν δημοκρατικά πολιτεύματα, αλλά όταν παρακολουθώ τις συνεδριάσεις της ελληνικής Βουλής υπάρχουν στιγμές που ντρέπομαι. Όταν ακούς ένα βουλευτή να κραυγάζει «είσαι γαϊδούρι ρε!» εναντίον κάποιου συναδέλφου του, τέτοια Δημοκρατία είναι για κλάματα.

Οι Έλληνες πολιτικοί έχουν παρεξηγήσει την αναγκαία πολιτική αντιπαράθεση, με την πολιτική αλτρεία. Πολιτικός λόγος δεν είναι οι खुδαίότητες που ακούγονται στην ελληνική Βουλή και στα καφενεία.

Στους Αντίποδες, όμως, πριν μερικές ημέρες παρακολουθήσαμε το συγκινητικό πολιτικό μνημόσυνο για τον κορυφαίο πρώην Εργατικό πρωθυπουργό, Μπόμπ Χόουκ.

Με τη συμφωνική ορχήστρα και χορωδία, με την παρουσία πολιτικών από όλα τα κόμματα και όταν αναφέρω πολιτικό πολιτισμό το εννοώ. Επειδή το πολιτικό μνημόσυνο για τον Μπόμπ Χόουκ, δεν το διοργάνωσε το Εργατικό Κόμμα, αλλά το Γραφείο του Λίμπεραλ πρωθυπουργού, Σκοτ Μόρρισον, ο οποίος έδωσε την εντολή, ήταν παρών και μίλησε στο Όπερα

Χάουζ με εγκώμια για τον «Χώκι».

Αυτό είναι πολιτισμός, αυτό είναι σωστή Δημοκρατία, να τιμάς τον αντίπαλό σου όταν τελειώσει η πολιτική αντιπαράθεση. Αγνώστα πράγματα για τους Έλληνες γενικά, που έχουν πουλήσει την ψυχή τους στα κόμματα.

Να μιλήσουμε τώρα για τη λειτουργία της Δημοκρατίας που κύριο στοιχείο της είναι οι εκλογές και εδώ υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες μας. Δεν θα αναφερθώ στις προεκλογικές εκστρατείες που διαφέρουν λόγω κουλτούρας και εθνικού χαρακτήρα.

Στην Αυστραλία δεν βλέπουμε μαζικές προεκλογικές συγκεντρώσεις δεκάδων χιλιάδων πολιτών σε πλατείες, γιατί οι Αυστραλοί δεν ενδιαφέρονται όσο οι Έλληνες για τέτοιες εκδηλώσεις.

Ας μιλήσουμε, όμως, για τα εκλογικά συστήματα των δυο χωρών μας που είναι τελείως διαφορετικά.

Στην Αυστραλία το σύστημα είναι πολύ απλό: Πλειοψηφικό με μονοεδρικές έδρες, ένα ψηφοδέλτιο για όλα τα κόμματα και ο ψηφοφόρος πρέπει να βάλει αριθμό προτίμησής του μπροστά από το όνομα κάθε υποψηφίου. Εκλέγεται ο πολιτικός με ποσοστό 50% συν μια ψήφο, που αν δεν το εξασφαλίσει κανείς στην πρώτη

καταμέτρηση, γίνεται δεύτερη καταμέτρηση μόνο για τους πρώτους δύο. Η δεύτερη καταμέτρηση αφορά τη δεύτερη προτίμηση των ψηφοφόρων για τους δύο πρώτους, που προστίθεται στις ψήφους της πρώτης καταμέτρησης. Οποιος από τους δύο πρώτους συγκεντρώσει το 50% συν μια ψήφο από τις δύο καταμετρήσεις εκλέγεται στη Βουλή.

Οπότε εκλέγεται να κυβερνήσει το κόμμα με το 50% συν μία ψήφο. Στη Γερουσία εφαρμόζεται η αναλογική, αλλά επειδή στην Ελλάδα δεν υπάρχει Γερουσία δεν θ' ασχοληθούμε με αυτό.

Το εκλογικό σύστημα στην Ελλάδα είναι πολύ διαφορετικό και πολύπλοκο. Εκεί έχουν τις μονοεδρικές και πολυεδρικές περιφέρειες, έχουν το Επικρατείας, έχουν ψήφο με σταυρό και χωρίς σταυρό και το κερασάκι στην τούρτα τις 50 έδρες μπόνους για το πρώτο κόμμα! Δημοκρατικό; Όχι βέβαια!

Πάντως, αν δεν κάνω λάθος οι επόμενες εκλογές θα διεξαχθούν με την αναλογική, που ίσως είναι πιο δίκαιο σύστημα από το πολύπλοκο που χρησιμοποιούν σήμερα, αλλά δύσκολο να εξασφαλίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Εκτός, αν υπάρχει μπόνους δεκάδων εδρών...

Πρόσφυγες

Χθες ήταν η Παγκόσμια Ημέρα των Προσφύγων και οι στατιστικές που διαβάσαμε ήταν συγκλονιστικές.

Πρόσφυγας ονομάζεται, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης για τους πρόσφυγες, κάθε άνθρωπος που βρίσκεται έξω από το κράτος του οποίου είναι πολίτης εξαιτίας δικαιολογημένου φόβου ότι εκεί θα υποστεί διωγμούς λόγω της φυλής, της θρησκείας ή της εθνικότητάς του, ή ακόμα εξαιτίας της ιδιότητάς του. Τριάντα επτά χιλιάδες άνθρωποι εκτοπίζονται κάθε μέρα...

Τα 70 εκατομμύρια ξεπέρασε το 2018 ο αριθμός των ανθρώπων που εκτοπίστηκαν βίαια και αυτός ο αριθμός είναι ο υψηλότερος τουλάχιστον τα τελευταία 70 χρόνια, όπως αναφέρει η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην επίσημη έκθεσή της για τον αριθμό των προσφύγων παγκοσμίως.

Ο αριθμός των 70,8 εκατομμυρίων εκτοπισμένων είναι διπλάσιος από ό,τι πριν από 20 χρόνια και κατά 2,3 εκατομμύρια αυξημένος σε σχέση με πριν από έναν χρόνο.

Σύμφωνα με την έκθεση, που δημοσιεύθηκε χθες, ο αριθμός των 70,8 εκατομμυρίων εκτοπισμένων είναι διπλάσιος από ό,τι πριν από 20 χρόνια και κατά 2,3 εκατομμύρια αυξημένος σε σχέση με πριν από έναν χρόνο. Αυτός ο αριθμός υπογραμμίζεται ότι μπορεί να είναι και μεγαλύτερος, καθώς η κρίση στη Βενεζουέλα αποτυπώνεται μόνο εν μέρει σε αυτό το νούμερο. Συνολικά, περίπου τέσσερα εκατομμύρια πολίτες της Βενεζουέλας εγκατέλειψαν τη χώρα, σύμφωνα με τα στοιχεία των χωρών που τους υποδέχτηκαν. Ωστόσο, μέχρι σήμερα μόνο μισό εκατομμύριο εκτοπισμένοι πολίτες της Βενεζουέλας έχουν υποβάλει αίτημα ασύλου.

Το 2018 σημειώθηκε νέος εκτοπισμός 13,6 εκατομμυρίων ανθρώπων, ενώ κάθε μέρα υπολογίζεται ότι εκτοπίζονται 37.000 άνθρωποι σε όλον τον κόσμο.

Τα 70,8 εκατομμύρια των εκτοπισμένων διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες. Η πρώτη αφορά στους πρόσφυγες, ο αριθμός των οποίων το 2018 ανήλθε σε 25,9 εκατομμύρια, περίπου μισό εκατομμύριο περισσότεροι από ό,τι το 2017.

Η δεύτερη ομάδα αφορά στους αιτούντες άσυλο,

οι οποίοι στο τέλος του 2018 ανήλθαν σε 3,5 εκατομμύρια παγκοσμίως.

Η τρίτη και μεγαλύτερη ομάδα είναι οι εσωτερικά εκτοπισμένοι σε άλλες περιοχές της χώρας τους, οι οποίοι ανέρχονται στα 41,3 εκατομμύρια.

Το 2018 κάθε δεύτερος πρόσφυγας ήταν παιδί κάτω των 18 ετών και τα 111.000 ήταν ασυνόδευτα.

Καλό!

**Γιαγιά βρήκαν
μαύρη τρύπα. Φέρε
να την ράψω**

Ακόμη ένα:

«Πότε ήταν Δευτέρα, πότε ήρθε η Παρασκευή και πότε θα ξυπνήσω σε γηροκομείο, χαμπάρι δεν θα πάρω!»